

Joaquim de Camps i Arboix explica aquesta anècdota sobre aquest poema d' Antoni Busquets i Punset, *El pas del Ter*, que va obtenir un Accèssit als Jocs Florals de Girona de l'any 1907: "El poema evoca el riu i les seves gestes geològiques, Consta de 96 versos i en acabar simula un ciclop, retut de fatiga, que reposa i pregunta a un pastor. Es conta que en la solemnitat de la gaia festa al Teatre Principal de Girona, quan l'autor recitava la llarga tirada de versos, des del galliner, un espectador agosarat i potser impacient, en sentir com una cantarella allò d'Ull de Ter!, Ull de Ter, llançà una exclamació tan grollera com irreverent, la qual, amb la confusió del rapsode, provocà en el públic un sorollós esclat de platxèria."

[Antoni Busquets i Punset, *El pas del Ter*]

-Pastor, doncs on sóc ara? –Gegant: a l'ull de Ter.
-A l'ull de Ter? –puja cap dalt de la collada,
a vol d'ocell contempla sa terra regalada
tot de verd vestida, clapada de conreu.
-Avall, mai més hi torno; romandré aquí a la serra;
repòs temps ha freturo; ja no és per mi la guerra;
mos ossos vull deixar-hi, a l'aspre Pirineu.

I el Ter, sense escoltar-lo, davalla que davalla;
artèria sempre oberta d'aquella alta cimalla,
replega en sa embranzida la font i el torrentar;
remorejant desgrana records d'altres centúries;
de fades i pastors escolta les cantúries
que glossa a l'hora baixa fent via cap al mar.